

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388835152/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

ene To i Værelser, og jeg saae det med fravendt Ansigt i et Spejl. Jeg rystede paa Hovedet, som om jeg ikke troede hende, og paabød Taushed om denne Sag: «Vi ville ej engang selv tale med hverandre om denne Materie» sagde jeg: «hvi hvor let kan Du ikke tage fejl i dine Formodninger; et Øjekast kan jo have flere Betydninger – hvorfor da antage den vætste?» Hun rystede ogsaa paa Hovedet; og nu blev dette Æmne ikke bragt paa Bane i – tive samfulde Aar.

Imidlertid fortsatte min Kone og jeg meget længe vore lønlige og ganske isolerede lagttagelser; men Intet – ikke det Allermindste – opdagedes. Capitainen gjenvandt efterhaanden – ikke sin forrige aabne Munterhed – men dog en vis Holdning i sit Væsen, der havde et alvorligere – maaskee mattere – Anstrøg. Han blev jo ogsaa med hver Dag ældre, og mere og mere forsvandt jo for ham det søde Haab om Faderglæder. Tiden, som ruller os hen ad vor Bane, afslider alle vore ungdommelige Følelsers skarpe Kanter; og vi opnaae uformærkt enten Fasthed eller Bøjelighed, Styrke eller Sløvhed, indtil omsider alle Lidenskaber forlade os, for at begynde deres Spil med yngre og blødere Hjerter.

Triangeln blev uforstyrret; Circlerne ligesaa. Vi holdt vore Concenter; vi spulte vore Lombre. Vore Børn voxte til, formerede Stemmerne i de Første og løste os af i den Sidste, naar Postnyhederne vilde dele vor Opmærksomhed.

Doctorens to ældste Sønner vare blevne Candidater i Medicin og Chirurgie; min i Theologie; hans ældste Datter gift og min forlovet; da Vulcanen, der saa længe og saa lønlig havde ulmet i Mørket, brød Forborgenhedens Dække, og ved sin uventede Eruption ødelagde evende Familiens jordiske Lyksalighed.

Jeg var kommen hjem fra en Rejse, der havde medtaget flere Dage, da min Kone tog imod mig med den bedrøvelige Efterretning: at Majoren var meget syg. Jeg kastede Rejseklæderne og ilede derover. Han sov. Fruen stod med bekymret Mine og foldede Hænder ved Hovedgierdet af hans Seng; et smerteligt Smil var hendes Hilsen til mig. Jeg nærmede mig sagselig, og spurgte hvidskende om den kjære Syges Tilstand. Hun virrede blot med Hovedet, og vedblev gennem de frembrydende Taarer at betragte ham. Hans Søvn var urolig: Læber og Fingre vare i idelig Bevægelse, og Øjnene rullede uophørlig under deres Laage.

Jeg satte mig, for at vente paa hans Opvaagnen. Imidlertid fortalte

Frøens Tante mig Aarsagen til og Fremgangen af hans Sygdom: »Han havde for tre Dage siden forkjølet sig ved Exercceringen; var bleven heed, og havde drukket koldt Vand; havde kort efter Hjemkomsten befunden sig ildt; maattet søge Sengen, var stedse bleven slettere og slettere, og hver Eftermiddag havt Feberanfald. Vor Ven Doctoren, der besøgte ham flere Gange daglig, trøstede godt nok – som han nu altid plejede; men havde alligevel seet noget betænkelig ud.» Frøe H* gav hende nu et Vink om at besøge Et eller Andet: hun gik ud.

Kort efter vaagnede Majoren; hans Øjekast var forvildet; Man mærkede strax, at han ikke var sig selv bevidst. Han saae paa sin Kone, og kastede sig forskrækket tilbage i Sengen: »Elise!» begyndte han, (Majorinden hedde Charlotte) »Elise! hvad vil Du mig? det er nok nu – det er alt for meget: Detsom Doctoren eller min Kone traf Dig her i Sengen hos mig, hvad vilde de saa sige? Gaae! gaae! og lad mig være!» Han strakte begge Hænderne ud for sig, som for at skyde En tilbage.

Majorindens Øjekast mødte mit – hun skiftede Farve. Den Syge blev ved at phantasere: »Det var et ulykkeligt Indfald med den Tyk-inddragt; jeg vidste bestemt ikke Andet, end at Du var min Kone –» Frøe H* lyttede med ængstelig Opmærksomhed; jeg saae tydeligt, at hun ikke begreb hans Tale – jeg forstod ham kun alt for vel: Maskeradescenen stod levende for min Erindring.

Jeg gik hen til den stakkels Kone, og greb hendes Haand: »Fad Dem, kjære Frøe!» sagde jeg, »deres Mand's Sygdom tørde nu være paa det højeste – han taler vildt.« – Hun svarte kun med et dybt Suk. »Hys! hys!» hvidskede han, »Man kunde høre os her underneden – De veed jo, Elise! at Munderingskammeret er lige ovenover Rullestuen, og tænk engang, om Nogen opdagede den hemmelige Dør i Lysthuset –» Majorinden greb krampagtig fat om Sengestolpen; hun blegnede – i hendes Ansigt foregik en frygtelig Forandring. »Bedste Frøe!» sagde jeg, ladende som jeg kun mærkede den ene Aarsag til hendes Sindsbevægelse, »var det ikke rigtigst at faae Bud efter Doctoren? hans Nærværelse vil maaskee berolige os – denne Crisis er vist ikke saa farlig, som det lader.« Hun svarte med et Nik, og gik hastig ud.

Den Syges Øjne faldt til – han slumrede; men uroligt. Jeg saae ud i Gaarden: Frøe H* ilede med hurtige Skridt hen til Rullestuen. Munderingskammeret var virkelig lige over denne, og Lysthuset i Doctorens Have, som var to Stokværk højt og bygt af Planker, stødte